

Arrest

nr. 277 528 van 16 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat B. DE VOS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Bakhtiari afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. U bent een niet-praktiserende sjiïet. U huwde met X (...) en samen kregen jullie drie kinderen. X(...) (O.V. X) woont in Wevelgem, X (...) woont in Kortrijk en X (...) woont in Freiburg, Duitsland. X verliet Iran in 2000 omwille van betogingen aan de universiteit en verzocht in hetzelfde jaar om internationale bescherming in België. Hierin werd door de Belgische asielinstanties een weigeringsbeslissing genomen. X verliet uw land omwille van de opstanden in 1388 (Perzische kalender, stemt overeen met 2009/2010 volgens de Europese tijdsrekening) en X belandde in België omdat haar echtgenoot hier kwam studeren. In 2005 bezocht u voor het eerst uw zoon X in België. Samen met uw echtgenote kwam u elk jaar op bezoek tot ze in 2009 stierf aan kanker. Sindsdien had u niemand meer in Iran. Na het vertrek van uw zoon X uit Iran elf jaar geleden kreeg u problemen met de autoriteiten. Ze vielen twee keer bij u binnen

op zoek naar hem en u werd twee keer opgeroepen bij de Ettelaat (Iraanse inlichtingendienst) voor een verhoor. U werd telkens vrijgelaten en nadien kende u geen problemen meer.

Om u bezig te houden in Iran, was u lid van een soort religieuze groep in Shiraz. Elke donderdagavond kwamen jullie bij elkaar in een 'hussainiya' (een plaats waar herdenkingsbijeenkomsten plaatsvinden door sjiiitische moslims) om onder meer te babbelen en te rouwen. In de religieuze groep had u uw vrienden, maar er waren ook leden die u minder graag hadden, onder wie Ali N. (...), een bassidji met wie u 35 jaar geleden een vechtpartij had waarbij u zijn neus brak. Jullie dienden beiden klacht in, maar trokken die in toen bleek dat jullie allebei tot een celstraf zouden veroordeeld worden.

Elk jaar ging u op bezoek bij uw kinderen in Europa. Ergens in 2018 of 2019 – ongeveer één à twee jaar voor uw definitieve komst naar België –, merkte u dat vrienden van de religieuze groep u anders bekeken. U toonde hen de foto's van uw reisjes in Europa en bij het overlopen ervan toonde u per ongeluk een foto van uzelf met een monarchistische vlag en een Israëlische vriend. Een week later nam uw vriend Hossein H. (...) u apart en vroeg u wat u allemaal uitspookte in Europa. Hij vroeg u of men vanuit Europa naar Israël kon reizen. U antwoordde dit niet te weten. Daarop repliceerde hij dat uw schoondochter Parisa D. (...), die in België als verkoopverantwoordelijke voor een internationaal bedrijf werkt, nochtans de weg gevonden had en naar Israël was gereisd. Dit ontkende u echter staalhard, ofschoon Parisa werkelijk naar Israël is gereisd. U vermoedt dat de groep dit via sociale media te weten is gekomen.

Op 30 januari 2020 kwam u opnieuw naar België om uw kinderen te komen bezoeken. U had een visum voor drie maanden maar omdat de coronacrisis zo erg werd kon u onmogelijk naar Iran terugkeren. Uw advocaat verlengde tweemaal uw visum. Ongeveer midden mei 2021 was u aanwezig op een feest van uw schoondochter en zoon. Eén van haar collega's is een Israëli genaamd Itay. Jullie hadden gedronken en bij wijze van grapje namen jullie samen een foto met de Israëlische vlag. U postte deze op uw facebookaccount. Uw zoon zei later dat u de foto moest wissen, wat u ook deed. Anderhalve maand later, op 3 juli 2021, zag u Itay opnieuw. Deze keer namen jullie samen een foto met de Iraanse monarchistische vlag die u dezelfde dag nog op uw facebook postte. U koestert geen politieke of monarchistische overtuiging, jullie hadden wat gedronken en ook deze foto namen jullie als grapje. U wist niet dat het posten van zulke foto's voor problemen kon zorgen. Aangezien het niet de ideale omstandigheden waren om terug te keren naar Iran – uw zoon ging trouwen, u kreeg een kleinkind en voor uw depressie werd u in België behandeld –, bleef u intussen in België. Op 14 augustus 2021 was u klaar om weer naar Iran te reizen en uw vliegtickets waren al geboekt. U bracht uw vriend Mohsen – hij is ook lid van de religieuze Iraanse groep – op de hoogte van uw nakende terugkeer. Mohsen raadde u hierop echter af om terug te keren.

Hij vertelde u dat Ali N. (...) een klacht tegen u had ingediend. Volgens hem werd u beschuldigd van het hebben van banden en contacten met monarchisten en zionisten. Er werden allerlei bewijzen tegen u verzameld voor wanneer u zou terugkeren zodat ze u zouden kunnen oppakken. De zoon van Ali N. (...), Hossein, bevestigde ook dat zijn vader bezig was met een dossier tegen u en dat het hem met hulp van Rahmani, de vrijdagsimam, wel zou lukken. Uw kinderen vroegen om geduld te hebben en af te wachten tot er zekerheid was over uw situatie alvorens u naar Iran zou terugkeren. Een maand na uw voorziene terugkeer naar Iran ontving u een dreigbericht op facebook van Ali N. (...). U antwoordde hem ferm. Een paar dagen later kreeg u een eerste ernstig dreigbericht van Rahmani en de dag nadien een tweede. U bent met uw beide belagers bevriend op facebook, maar u heeft met hen geen contact. Op 2 september 2021 besloot u een verzoek om internationale bescherming in te dienen en niet meer naar Iran terug te keren.

U vreest dat indien u naar Iran zou terugkeren, u tegengehouden zal worden en u Iran niet meer zal kunnen verlaten. U vreest een onbekend lot in Iran. U denkt dat u er gedood zal worden. Uw grootste angst is vooral dat u in Iran eenzaam zal zijn omdat al uw kinderen en kleinkinderen hier in Europa zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort geldig tot 10 april 2024; uw shenasnameh (geboorteboekje); de originele overlijdensakte van uw echtgenote met een bijgevoegde vertaling; de melikaart (identiteitsbewijs) en shenasnameh van uw echtgenote; een attest ter staving van de gezinssamenstelling van uw dochter Marjan S. (...) en van uw zoon Mehrdad S. (...); de Belgische identiteitskaart van uw zoon Mehrdad S. (...); Duitse documenten van uw zoon S. (...) Farhad; foto's van u met uw familie in België; enkele facebookposts met uw joodse vriend Itay D. (...) en de monarchistische vlag gepubliceerd op 3 juli 2021; de dreigberichten van Ali N. (...) en H.Y. (...) Rahmani; uw (ongebruikte) tickets voor een vlucht naar Teheran op 14 augustus 2021; uw vliegtickets d.d. 30 januari 2020 van Teheran naar Brussel en van 28 april 2020 van Brussel naar Teheran; bewijzen van het werk van uw schoondochter Parisa bij TVH; een artikel uit "www.joods.nl" d.d. 23 mei 2021 over Iraniërs die zich uitspreken over Israël en het risico dat ze daarbij lopen; de identiteitskaart van uw schoondochter Parisa; foto's van Parisa in Israël; vliegtickets van Parisa D. (...) d.d. 24 november 2018 van Brussel naar Tel Aviv en d.d. 28 november 2018 van Tel Aviv naar Brussel; en een artikel over de heer H.Y. (...) Rahmani, vrijdagsimam. Na uw onderhoud bezorgden u en uw advocaat nog commentaar op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit de gegevens van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt weliswaar dat u ouder bent dan 65 en antidepressiva neemt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat u uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier kon uiteenzetten. Wat betreft uw depressie verklaarde u dat het beter gaat (CGVS, p. 8) en aangaande uw leeftijd stelde u dat 'u misschien wel oud bent maar niet dom'. U stipte dan ook aan dat u de vragen goed had begrepen (CGVS, p. 22). Met de opmerking van uw advocaat dat u, gelet op uw leeftijd, niet alles goed in de tijd kan situeren (zie mail advocaat d.d. 3 maart 2022) werd in deze beslissing rekening gehouden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid door een ernstige tegenstrijdigheid op de helling te staan. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u de laatste maand voor uw vertrek twee keer werd gearresteerd en voor ondervraging werd meegenomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). Op het Commissariaat-generaal zei u spontaan dat dit niet de laatste maand voor uw vertrek was, maar elf jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 3-4). U meende dat uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd waren vertaald door de tolk of verkeerd werden genoteerd door de ambtenaar (CGVS, p. 2). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Nadat u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd, werden deze voor u in het Farsi voorgelezen en door u voor akkoord ondertekend. Aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk had aangegeven in de loop van de maand voor uw vertrek tot twee keer toe door de autoriteiten te zijn ondervraagd, hetgeen u op het Commissariaat-generaal ten stelligste ontkende, wordt uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk aangetast.

Voorts heeft u de klacht die tijdens uw afwezigheid in Iran tegen u zou ingediend zijn naar aanleiding van een werkreis van uw schoondochter naar Israël of twee foto's die u op facebook plaatste van u en een Israëlische man met op de achtergrond een monarchistische vlag (CGVS, p. 17) niet aangetoond. Ook hierover legde u immers fundamenteel tegenstrijdige verklaringen af. Ofschoon u niet eens bij benadering wist wanneer en waar Ali N. (...) een klacht tegen u had ingediend en welke bewijzen hij verzameld had tegen u (CGVS, p. 17 en p. 19), stelde u enkele keren dat er effectief een klacht tegen u ingediend was waardoor een dossier tegen u werd geopend (CGVS, p. 7; p. 10; p. 15; p. 16; p. 17). U stelde dat uw informant Mohsen zeker was: hij had het immers gevraagd aan Hossein, de zoon van Ali N. (...) die zei dat zijn vader bezig was aan het dossier en dat hij wacht tot u terugkeert om u op te pakken. Op een bepaald moment gaf u zelfs aan dat uw veroordeling voor een rechtbank de reden was van uw vlucht, i.e. uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 7; p. 17-18). Later wijzigde u echter plots radicaal uw verklaringen en stelde u dat er nog geen effectieve klacht tegen u werd ingediend en er dus ook nog geen juridisch dossier tegen u werd geopend (CGVS, p. 19). Gelet op het voorgaande heeft u helemaal niet aannemelijk gemaakt dat er tijdens uw afwezigheid in Iran door Ali N. (...), een bassidji, tegen u een klacht werd ingediend.

Dit wordt bevestigd doordat u het profiel van Ali N. (...) als bassidji niet aannemelijk heeft gemaakt. Toen u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u mensen kende die voor de Iraanse autoriteiten werken, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 7). Even later zei u plots dat u wist dat Ali N. (...) bij het regime zat en iemand van de autoriteiten was, dat hij actief was binnen de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten), dat hij gestationeerd was bij de Abulfazmoskee en dat hij in die hoedanigheid 's nachts aan checkpoints staat, mensen tegenhoudt en hun wagens doorzoekt (CGVS, p. 8; p. 13; p. 19). Deze verklaringen zijn niet coherent. U heeft dan ook niet aangetoond dat Ali daadwerkelijk een aanhanger van het regime zou zijn en voor de autoriteiten zou werken.

Overigens komt het erg merkwaardig over dat, indien Ali N. (...), die op de hoogte was van uw verblijf in het buitenland (CGVS, p. 20), effectief een klacht tegen u zou hebben ingediend of van plan zou zijn om een klacht tegen u in te dienen, hij dit nieuws aan de grote klok zou gehangen hebben (CGVS, p. 16-17). Hierdoor kon immers iedereen op de hoogte gesteld worden van uw ongunstig lot bij terugkeer en kon u gemakkelijk door iemand gewaarschuwd worden om niet meer terug te keren naar Iran.

Dat aan uw beweerde problemen geen geloof gehecht kan worden, blijkt tot slot tevens uit het feit dat u niet eens wist of de autoriteiten na vertrek naar u op zoek waren. U heeft zich hiernaar zelfs op geen enkele manier geïnformeerd (CGVS, p. 17). Nochtans kan van een verzoeker in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al deze elementen die ook maar enigszins in verband staan met zijn vrees, quod non in casu. Dat u zich niet eens naar een kernelement van uw vrees

informeerde, terwijl dit redelijkerwijs kan verwacht worden, ondergraaft wederom in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Gelet op het voorgaande kan er aan de problemen die u bij terugkeer in Iran zou hebben, geen geloof gehecht worden.

U legde weliswaar een aantal dreigberichten neer die u van Ali N. (...) en zijn kompaan Rahmani, de vrijdagsimam zou hebben ontvangen. Aan deze dreigberichten via facebook kan echter geen bewijswaarde worden gehecht. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig relaas wat hier niet het geval is. Dit blijkt tevens uit het hoogst opmerkelijke feit dat toen u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd of er iemand van uw facebook in Iran op de hoogte was, u antwoordde dat u dit niet kon weten (CGVS, p. 6). Dat even later blijkt dat mensen die gelinkt zijn aan de Iraanse overheid, met name Ali N. (...) en Rahmani, u via facebook zouden bedreigd hebben, is, gelet op uw eerdere bewering dat u niet wist of iemand in Iran van uw facebook op de hoogte was, dan ook helemaal niet aannemelijk. Verder komt het onaannemelijk over dat u na de bedreigingen nog steeds bevriend bent op facebook met uw bedreigers. Nochtans beweerde u hen niet als vriend op facebook gehad te hebben (CGVS, p. 20-21). Van iemand die beweert ernstig bedreigd te worden en hierdoor niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat deze personen tegen u een dossier aan het opmaken zouden zijn, kan nochtans verwacht worden dat hij er alles aan doet om afstand te nemen van zijn belagers om geen extra problemen met hen te krijgen. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat het erg opvallend is dat Ali N. (...) en Rahmani beiden voor het eerst een post plaatsten op hun beweerde facebookprofiel op 30 juni 2021, zo'n twee maand voor uw verzoek om internationale bescherming en nauwelijks enkele dagen voor de publicatie van uw foto's op 3 juli 2021 met Itay en met de Iraanse vlag. Bovendien hebben beide profielen geen persoonlijke foto's en kan opgemerkt worden dat het uitzonderlijk vreemd is dat H.Y. (...) Rahmani, een imam (CGVS, p. 18), onder meer bevriend zou zijn met een christen uit Parijs, een man uit Montenegro met een open relatiestatus en een man uit Morselt, België. Voorts is hij bevriend met mensen uit heel diverse steden zoals Lagos, Conakry, Uttar Pradesh, Rawalpindi, Quetta, Kaboel, Güngören Anadolı Lisesi, etc. Hetzelfde geldt voor de heel diverse vriendenlijst van Ali N. (...). Dat conservatieve mannen van een zekere leeftijd bevriend zouden zijn met mensen van Lagos tot Kaboel overtuigt niet meteen en deze vaststelling toont dan ook eerder het geknutselde karakter aan van deze profielen. Vervolgens overtuigt het niet meteen dat uw belagers, die regimegezind zijn, een facebookprofiel zouden hebben. Facebook is immers verboden in Iran – mensen hebben er geen facebook en uw facebookpagina maakte u dan ook aan voor hier, i.e. België – (CGVS, p. 6), wordt door de autoriteiten geblokkeerd en kan enkel geraadpleegd worden via een VPN-verbinding. Het lijkt er dan ook sterk op dat beide profielen specifiek in het kader van uw asielprocedure werden aangemaakt. Gelet op deze bijzondere samenloop van omstandigheden, met name uw facebookvriendschap met uw zogenaamde belagers en het feit dat uw belagers allebei op dezelfde dag, i.e. vlak voordat u uw "risicovolle" foto's geplaatst heeft hun facebookaccount aanmaakten, kan er aan de inhoud van de bedreigingen die u ontving via Messenger, geen objectieve bewijskracht gehecht worden. U heeft dan ook niet aangetoond daadwerkelijk door Ali N. (...) en Rahmani bedreigd te zijn.

Aangezien u uitdrukkelijk aangaf geen monarchistische overtuigingen te koesteren (CGVS, p. 6; p. 19-20), blijkt verder uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de foto van u met monarchistische vlag en de Israëlische kennis van uw sociale media te verwijderen. Dit geldt ook voor de post die u op 24 november 2019 deelde van de Israëlische president Netanyahu, die voor u klaarblijkelijk nooit problemen heeft veroorzaakt aangezien u toen nog in Iran was en hierna Iran legaal kon verlaten. Uit deze post blijkt bovendien geen appreciatie voor Israël en deze post werd door niemand geliket. Bovendien wijst niets erop dat uw facebookpagina met slechts 82 vrienden reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn. U erkende, zoals aangehaald, immers zelf niet te weten of de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt in dit verband, in tegenstelling tot uw beweringen als commentaar op de notities van uw persoonlijk onderhoud, dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u uw discussies met Hatami in Iran voor uw laatste reis naar België over uw activiteiten in België en die van uw schoondochter niet aannemelijk gemaakt heeft. In dit verband dook er een opvallende merkwaardigheid op. Zo stelde u enerzijds dat toen u terugkeerde naar Iran van een bezoek aan België u uw reisfoto's uit Europa toonde aan de leden van de religieuze groep. Per ongeluk bladerde u op uw gsm voorbij de foto van u met de Israëlische vriend en met de monarchistische Iraanse vlag; de foto met de Israëlische vlag had u toen al gewist (CGVS, p. 12 en p. 14). U stelde dat de foto die u hen toonde ook gepost werd op uw facebookprofiel. Wetende dat u

volgens uw verklaringen de foto ongeveer dezelfde dag dat u ze genomen heeft op uw sociale media postte (CGVS, p. 15), namelijk op 3 juli 2021 volgens uw facebookpagina, maakt dat de context waarin u de foto aan uw vrienden in Iran toonde niet geloofwaardig is. U beweerde immers na het nemen van de bewuste foto nog teruggekeerd te zijn naar Iran (CGVS, p. 14), hetgeen onmogelijk is aangezien u volgens België niet meer verlaten heeft sinds 2020 (CGVS, p. 8): dit blijkt ook uit uw paspoort. Dit probeerde u na uw onderhoud aan te passen door te stellen dat u niet de foto met de monarchistische vlag, maar de foto met de Israëlische vlag heeft getoond (zie commentaar op de notities van het persoonlijk onderhoud). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt ten gevolge van deze discussie met Hatami bij terugkeer naar Iran problemen te riskeren. Immers, u kon na uw discussie met Hatami over deze foto en over de reis van uw schoondochter naar Israël in november 2018 probleemloos op legale wijze Iran verlaten. Bovendien wachtte u nog tot 2 september 2021, i.e. anderhalf jaar na uw aankomst in België, om om internationale bescherming te verzoeken. Een dergelijke houding is niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Overigens kan er nog op gewezen worden dat, aangezien de klacht tegen u niet aannemelijk is, uit niets blijkt dat u naar aanleiding van de reis van uw schoondochter naar Israël in november 2018 ook maar enige vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

Wat betreft de twee invallen in uw woning en de twee keer dat u werd opgeroepen door de Ettelaat, voor zover hier nog geloof aan gehecht kan worden, cf. supra, dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat u hierom bij terugkeer naar Iran problemen zou kennen. Het gaat immers over gebeurtenissen van elf jaar geleden (CGVS, p. 3). Sindsdien kende u hier verder geen problemen meer mee. Het was voor u dan ook geen reden om Iran te verlaten (CGVS, p. 6), hetgeen ook blijkt uit uw jaarlijkse reizen naar Europa: telkens keerde u probleemloos naar Iran terug (CGVS, p. 9).

Tot slot, wat betreft het feit dat u te kennen gaf dat u vreest eenzaam te zijn in Iran – u heeft er niemand en al uw kinderen en kleinkinderen wonen in Europa (CGVS, p. 18) –, dient nog opgemerkt te worden dat deze motieven van louter persoonlijke en intra-familiale aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw huwelijk, de dood van uw echtgenote en de verblijfplaatsen van uw kinderen en kleinkinderen in België en Duitsland wordt niet getwijfeld. Dat uw schoondochter Parisa D. (...) werkt voor TVH, wordt ook niet in twijfel getrokken. Ook haar reis naar Israël wordt niet betwijfeld. U maakte echter niet aannemelijk dat u hierdoor problemen ondervonden zou hebben. Dat u een vliegticket voorlegde over uw terugreis in augustus 2021 naar Iran, wijzigt niets aan de vaststelling dat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas. Het door u neergelegde artikel van een joodse nieuwssite dat stelt dat Iraniërs hun leven riskeren om steun uit te spreken voor Israël, is niet voor u van toepassing. Nergens uit uw facebookpagina blijkt immers steun voor Israël. Bovendien plaatste u de post van Netanyahu reeds in november 2019 in Iran waarna u probleemloos uw land legaal kon verlaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de “Schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, Door de beslissing noch te dateren, noch te ondertekenen, noch op enige wijze te vermelden wie de beslissing werd genomen.”

Verzoeker voert aan:

“Art. 57/6 § 1. Vreemdelingenwet:

(...) ”

Het komt aan de commissaris toe om de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus te nemen.

In casu werd de beslissing noch gedateerd, noch ondertekend. Er is geen enkele naam vermeld, noch hoedanigheid, van de persoon die de beslissing heeft genomen.

Verzoeker heeft er het raden naar wie de beslissing heeft genomen.

Gezien de beslissing niet is ondertekend noch enige naam is vermeld, noch is gedateerd, is op geen enkele wijze na te gaan of de beslissing door de gemachtigde persoon werd genomen.

De beslissing dient om die reden te worden vernietigd."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de "Schending van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, art. 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

"Het valt verzoeker op dat het CGVS verschillende gegevens verkeerd interpreteert of heeft begrepen."

Met betrekking tot de aan hem verweten tegenstrijdigheid omtrent de arrestaties en de ondervragingen, doet verzoeker gelden:

"In casu gaat het om het weglaten door de DVZ van 1 woord: "de zoon". Een vergissing die snel is gemaakt, temeer de korte tijd en de gejaagdheid waarbinnen dat verhoor diende plaats te vinden.

Verzoeker heeft bij de DVZ meegedeeld dat hij twee keer werd gearresteerd en voor ondervraging werd meegenomen kort nadat zijn zoon Iran had verlaten.

In de geschreven verklaring werd dit vermeld als: kort nadat verzoeker Iran had verlaten.

Verzoeker had er geen enkele baat bij om zijn verklaringen te wijzingen, en bij de DVZ dienaangaande een verklaring af te leggen dat dit na zijn vertrek zou geweest zijn, om bij het CGVS te verklaren dat dit na het vertrek van zijn zoon zou geweest zijn. Indien verzoeker zou hebben willen volhouden dat dit na zijn vertrek - dan wel na het vertrek van zijn zoon geweest was - zou verzoeker uiteraard zijn verklaring niet hebben gewijzigd en hierbij gebleven zijn.

Er dient op gewezen dat het CGVS verzoeker niet heeft gewezen op een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Verzoeker heeft zelf spontaan meegedeeld dat er in het eerste verhoor een fout was vermeld.

Dit gebeurde meteen bij aanvang van het verhoor door het CGVS. Het CGVS vroeg aan verzoeker of het gehoor bij DVZ goed was verlopen, waarop verzoeker spontaan meteen heeft geantwoord dat hij een schrijffout had vastgesteld, namelijk dat in dat verhoor was geschreven dat de arrestatie was gebeurd na zijn vertrek, terwijl dat was gebeurd na vertrek van zijn zoon.

Verzoeker heeft spontaan deze fout gemeld, teneinde over alles zo duidelijk mogelijk te zijn.

Dat het CGVS dit thans als een zware tegenstrijdigheid beschouwt, is dan ook niet te volgen.

De fout van de DVZ mag trouwens al duidelijk zijn, louter uit het gegeven dat verzoeker onmogelijk kan gearresteerd geweest zijn bij vertrek uit Irak.

Het CGVS neemt aan dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij zou gearresteerd zou geweest zijn na zijn vertrek uit Iran. Doch hoe kan verzoeker gearresteerd worden, als hij Iran verlaten heeft? Dit is uiteraard onmogelijk. De fout is duidelijk.

Bij een vermelding "Ik werd gearresteerd in Iran nadat ik Iran verlaten heb" is duidelijk een fout gebeurd.

Dat er was bedoeld dat dit gebeurde nadat de zoon van verzoeker Iran had verlaten, mag duidelijk zijn.

Verzoeker heeft dit ook meteen spontaan opgemerkt.

De opmerking van het CGVS dienaangaande kan dan ook onmogelijk gevolgd worden."

Aangaande de aan hem verweten tegenstrijdigheid betreffende de klacht die tegen hem werd ingediend, betoogt verzoeker:

"Van enige tegenstrijdige verklaring is niet de minste sprake. Verzoeker werd door vrienden geïnformeerd dat er een klacht tegen hem zou zijn ingediend. Verzoeker heeft daarom geïnformeerd of dit echt waar was. Verzoeker verblijft in België en kan zelf niet verifiëren of dit al dan niet het geval was. Verzoeker kan enkel eerlijk vermelden dat door Mohsen hem hiervoor had gewaarschuwd en dat er aldus vermoedelijk een klacht was ingediend. Verzoeker zelf weet niet of dit al dan niet zo is, en kan dit niet verifiëren.

Verzoeker heeft wel op het einde van het verhoor verduidelijking gegeven hoe hij denkt dat de klacht zijn weg zal hebben gevonden.

Het CGVS neemt aan dat er enerzijds de burgers zijn, en anderzijds de overheid, en dat de grens tussen beiden zwart/wit is. Dit is echter geenszins het geval.

Het CGVS focuste tijdens de ondervraging op "wie zijn de autoriteiten" waarbij het CGVS wellicht iemand zocht bij de Sepah of Etelaat. Maar het CGVS gaat er volledig aan voorbij dat geestelijken in Iran zeer veel te zeggen hebben. Iemand zoals H.Y. (...) Rahmani, de vrijdagssimam, is de ogen en de oren van de autoriteiten! Het zijn juist deze mensen, zoals Haj Ali N. (...) van de Basij, die mensen aangeven, dossiers voor hen laten opmaken.

Verzoeker verduidelijkt dat deze personen bezig zijn met het opmaken van een dossier tegen hem, en er aldus sprake is van een dossier bij deze personen, waarna een juridisch dossier zal worden ingediend. Van enige tegenstrijdigheid is geen sprake”.

Inzake de aan hem verweten tegenstrijdigheid betreffende Ali N., stelt verzoeker:

“doch verzoeker kan met de beste wil van de wereld geen tegenstrijdige verklaringen terugvinden.

In het begin van het interview werd aan verzoeker gevraagd of hij mensen kensen die werken voor de Sepah of Etelaat. Verzoeker heeft daar in eerlijkheid negatief op geantwoord, aangezien hij niemand kent die daarvoor werkt.

Dit zou volgens het CGVS tegenstrijdig zijn met de verklaring die verzoeker iets later aflegde over Ali N. (...), over wie hij verklaarde dat deze persoon voor de autoriteiten werkt.

Het CGVS gaat er opnieuw aan voorbij dat dit iets anders is dan Sepah of Etelaat.

Het gaat om de geestelijken, die in Iran zeer veel te zeggen hebben.

Niettegenstaande dit niet de 'overheid' betreft, zijn de geestelijken voor de burgers de ogen en oren van de autoriteiten. Het zijn mensen zoals Ali N. (...) die de dossiers opmaken en mensen aangeven.”

Waar het ongeloofwaardig wordt bevonden dat Ali N. aan de grote klok zou hangen dat deze bezig was met een dossier tegen verzoeker, voert verzoeker aan:

“Ali N. (...) heeft dit evenwel nooit aan de grote klok gehangen. Dit werd in vertrouwelijk kring meegedeeld, en verzoeker heeft -gelet op zijn vriendschap met enkelen - dit te weten gekomen.”

Omtrent zijn vriendschap op Facebook met Ali N. en Rahmani, verklaart verzoeker:

“Vrienden zijn op facebook betekent niet dat ze echte vrienden zijn. Zoals verschillende malen gezegd door verzoeker is de vijandigheid tussen hen al van heel lang geleden en ze probeerden van elk gelegenheid gebruik te maken om elkaar terug te pakken. Het feit dat verzoeker als vriend heeft laten staan is juist daarom, hij wil dat ze zien dat hij het goed heeft, plezier maakt en om te tonen dat hij tevreden is met zijn leven hier.

Voorts is de term 'vrienden' zeer ongelukkig gekozen, en is de term 'connectie' wellicht te verkiezen. Vele mensen zijn geconnecteerd op facebook zonder vriend te zijn, en zelfs vijand te zijn. Het aantal ex-partners die in een vechtscheiding verwickeld zijn, maar die toch nog op facebook 'beviend' zijn, is wellicht niet te tellen.

Facebook is een van de populaire sociale platforms naast Instagram waarop de Iraanse autoriteiten een oogje houden. Men gebruikt ze met VPN en zo worden er veel berichten pro of tegen regime verspreid. Verzoeker had hier foto's op staan die zwaar tegen hem gebruikt kunnen worden. Er zijn Iraniërs die voor minder tot dood veroordeeld zijn of verdwenen zijn of levenslang gevangen zitten. Men wordt als spion beschuldigd met kleinste contact met een Israëli. Itay D. (...) is een bekende atleet en contact met hem als Iraniër is volgens de Iraanse autoriteiten een grote overtreding.

Het CGVS gaat eraan voorbij dat elk bewijs van contact met het land Israel of Israël volgens de autoriteiten van Iran zwaar bestraft wordt en in vele gevallen de dood tot gevolg heeft.”

Verzoeker vestigt verder de aandacht op de neergelegde dreigberichten van Ali N. en Rahmani en doet gelden:

“Het is vreemd te noemen dat vaststaand bewijs zomaar wordt genegeerd en aan de kant geschoven, en er volgens wordt vermeldt dat dit bewijs niet kan worden weerhouden omdat het relaas niet geloofwaardig was.

Dit betreft een vreemde kringredenering: Als vaststaand bewijs in rekening wordt gebracht, dan komen de feiten bewezen voor. Als vaststaand bewijs daarentegen niet in rekening wordt gebracht, dan komen de feiten niet als bewezen voor. Als men evenwel stelt dat er weliswaar vaststaande bewijzen zijn, maar dat met deze bewijzen geen rekening wordt gehouden omdat de feiten niet bewezen zijn, is dit uiteraard volstrekt verkeerde redenering.

Overigens is het relaas van verzoeker wel degelijk geloofwaardig en niet tegenstrijdig, zoals hiervoor ook reeds uiteengezet en waarbij de motiveringen van het CGVS werden gekaderd en werden weerlegd.”

Verzoeker vervolgt:

“Tevens valt de verwarring van het CGVS op tussen 3 gebeurtenissen, 3 gelegenheden, en 3 keer foto's met vlaggen:

- Reis van schoondochter naar Israël en haar foto vandaar met de Israëlische vlag op de achtergrond in 2018: Deze foto was waarschijnlijk per ongeluk getoond terwijl verzoeker zijn foto's van zijn reizen aan het tonen was aan zijn vriend in 2019.

- De foto met de vlag van Israël, genomen in het huis van Itay D.(...) in het jaar 2019, die zeer kort na publicatie op facebook, ervan verwijderd was. Door de korte bestaan op facebook gelooft verzoeker dat

het waarschijnlijk niet opgemerkt is door iemand. Hij heeft ook juist daarom gezegd dat het niet op sociale media gepubliceerd is omdat het zo kort daar heeft gestaan.

- De foto genomen met Itay D. (...) met de monarchistische Iraanse vlag in het huis van Mehrdad S. (...) , de jongste zoon van verzoeker die nog altijd op facebook staat.

De ondervrager heeft meermaals over "de vlag" vragen gesteld en nooit was het duidelijk over welke vlag en op welke tijdstip of zelfs welke plaats het gaat. Daarom was het voor verzoeker nooit duidelijk en kon hij-zoals in de nota's van het verhoor is vast te stellen - rechtuit antwoorden."

Tevens geeft verzoeker aan:

"Tot slot heeft verzoeker op de vraag of er vrees is bij terugkeer, uit het hart geantwoord dat het verlies van zijn kinderen voor hem zwaarder is dan te sterven in Iran. Hierbij dient te worden verduidelijkt dat dit niet betekent dat hij niet bang zou zijn om terug te keren naar Iran. Verzoeker is duidelijk bang voor zijn leven, maar geeft enkel aan dat hij het niet kunnen terugzien van zijn kinderen, nog erger voelt, dan te worden gedood door de autoriteiten."

Verzoeker geeft nog enkele algemene theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, stelt aan de bewijslast te hebben voldaan en concludeert dat zijn vrees reëel is en zich reeds heeft gemanifesteerd. Tevens wijst hij in dit kader op artikel 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). *"Hierboven werd reeds verduidelijkt welke vervolgingen en welke schade verzoeker nu reeds heeft moeten ondergaan, en dat die vervolging of ernstige schade zich in de toekomst zich redelijkwijze opnieuw kan voordoen."*

Verzoeker stelt op grond van het voorgaande dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Verzoeker besluit:

"De bestreden beslissing moet worden hervormd in de zin dat het verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard zodat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling minstens de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend.

Minstens moet de bestreden beslissing worden vernietigd omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/B, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet."

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"De bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de weigering van subsidiaire bescherming:

- in hoofdorde te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling minstens de status van subsidiaire bescherming toe te kennen;

- in ondergeschikte orde te vernietigen, en terug te verwijzen naar het CGVS teneinde opnieuw beslissing te nemen."

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de *"Ongedateerde beslissing van het CGVS tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de weigering van subsidiaire bescherming"* geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoeker kan vooreerst niet worden gevolgd in zijn betoog dat artikel 57/6, § 1 van de Vreemdelingenwet te dezen zou zijn geschonden doordat de bestreden beslissing niet zou zijn gedateerd en evenmin zou zijn ondertekend. Uit de inhoud van het administratief dossier blijkt immers dat de originele beslissing, zoals opgenomen in dit dossier, op 30 maart 2022 weldegelijk werd gedateerd. Tevens blijkt hieruit dat deze beslissing weldegelijk werd ondertekend, en dit door de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze had overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 57/9, eerste lid van de Vreemdelingenwet weldegelijk de vereiste hoedanigheid om de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te nemen.

3.2. De formele motiveringsplicht heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te

verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat en dat verzoeker deze beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar gemotiveerd wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit de gegevens van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt weliswaar dat u ouder bent dan 65 en antidepressiva neemt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat u uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier kon uiteenzetten. Wat betreft uw depressie verklaarde u dat het beter gaat (CGVS, p. 8) en aangaande uw leeftijd stelde u dat ‘u misschien wel oud bent maar niet dom’. U stipte dan ook aan dat u de vragen goed had begrepen (CGVS, p. 22). Met de opmerking van uw advocaat dat u, gelet op uw leeftijd, niet alles goed in de tijd kan situeren (zie mail advocaat d.d. 3 maart 2022) werd in deze beslissing rekening gehouden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze in het geheel niet aanvecht of betwist, onverminderd overeind. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, zelf eenduidig aangaf dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift andermaal aangeeft dat een eventueel verlies van zijn kinderen en het niet kunnen terugzien van deze kinderen bij een terugkeer naar Iran voor hem zwaar zouden wegen, dient verder te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing omtrent deze redenen terecht wordt aangegeven:

“Tot slot, wat betreft het feit dat u te kennen gaf dat u vreest eenzaam te zijn in Iran – u heeft er niemand en al uw kinderen en kleinkinderen wonen in Europa (CGVS, p. 18) –, dient nog opgemerkt te worden dat deze motieven van louter persoonlijke en intra-familiale aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.”

De Raad spreekt zich te dezen namelijk niet uit over een maatregel tot terugleiding of verwijdering en het doel van het verzoek om internationale bescherming bestaat er in het geheel niet uit om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft voorts ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het

devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een gegronde vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Dient echter vooreerst te worden vastgesteld dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ernstig wordt ondermijnd doordat zich een manifeste tegenstrijdigheid voordoet in zijn verklaringen omtrent de arrestaties en ondervragingen waaraan hij in het verleden reeds zou zijn onderworpen. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid door een ernstige tegenstrijdigheid op de helling te staan. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u de laatste maand voor uw vertrek twee keer werd gearresteerd en voor ondervraging werd meegenomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). Op het Commissariaatgeneraal zei u spontaan dat dit niet de laatste maand voor uw vertrek was, maar elf jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 3-4). U meende dat uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd waren vertaald door de tolk of verkeerd werden genoteerd door de ambtenaar (CGVS, p. 2). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Nadat u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd, werden deze voor u in het Farsi voorgelezen en door u voor akkoord ondertekend. Aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk had aangegeven in de loop van de maand voor uw vertrek tot twee keer toe door de autoriteiten te zijn ondervraagd, hetgeen u op het Commissariaat-generaal ten stelligste ontkende, wordt uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk aangetast.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Zijn verklaringen bij de DVZ waren, dit in tegenstelling met wat hij middels zijn betoog tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift dat zich bij de DVZ een vertaalfout zou hebben voorgedaan en dat hij aldaar in wezen zou hebben verklaard dat hij tweemaal werd gearresteerd en meegenomen voor ondervraging ‘kort nadat zijn zoon Iran had verlaten’, duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en niet mis te verstaan. Verzoeker gaf bij de DVZ in duidelijke en spontane bewoordingen aan dat hij twee keren werd gearresteerd en meegenomen voor ondervraging de laatste maand voor zijn vertrek uit Iran (en dus niet na zijn vertrek uit Iran zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift). Hij verklaarde: *“In de laatste maand voor mijn vertrek werd ik 2 keer gearresteerd en meegenomen voor ondervraging”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.1.). Bovendien ondertekende hij deze verklaringen uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Dat verzoeker bij het CGVS spontaan aangaf dat deze dubbele arrestatie en ondervraging niet de laatste maand voor zijn vertrek plaatsvond doch wel elf jaar geleden, is dan ook weldegelijk en manifest in strijd met zijn verklaringen bij de DVZ, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet weldegelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts heeft u de klacht die tijdens uw afwezigheid in Iran tegen u zou ingediend zijn naar aanleiding van een werkreis van uw schoondochter naar Israël of twee foto’s die u op facebook plaatste van u en een Israëliische man met op de achtergrond een monarchistische vlag (CGVS, p. 17) niet aangetoond. Ook hierover legde u immers fundamenteel tegenstrijdige verklaringen af. Ofschoon u niet eens bij benadering wist wanneer en waar Ali N. (...) een klacht tegen u had ingediend en welke bewijzen hij verzameld had tegen u (CGVS, p. 17 en p. 19), stelde u enkele keren dat er effectief een klacht tegen u ingediend was waardoor een dossier tegen u werd geopend (CGVS, p. 7; p. 10; p. 15; p. 16; p. 17). U stelde dat uw informant Mohsen zeker was: hij had het immers gevraagd aan Hossein, de zoon van Ali N. (...) die zei dat zijn vader bezig was aan het dossier en dat hij wacht tot u terugkeert om u op te pakken. Op een bepaald moment gaf u zelfs aan dat uw veroordeling voor een rechtbank de reden was van uw vlucht, i.e. uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 7; p. 17-18). Later wijzigde u echter plots radicaal uw verklaringen en stelde u dat er nog geen effectieve klacht tegen u werd ingediend en er dus ook nog geen juridisch dossier tegen u werd geopend (CGVS, p. 19). Gelet op het voorgaande heeft u helemaal niet aannemelijk gemaakt dat er tijdens uw afwezigheid in Iran door Ali N. (...), een bassidji, tegen u een klacht werd ingediend.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar, niet mis te verstaan en kennelijk met elkaar in strijd. Zij laten hoegenaamd geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen in het onderhavige verzoekschrift. Initieel gaf verzoeker meermaals en in duidelijke bewoordingen aan dat er reeds daadwerkelijk een klacht tegen hem werd ingediend bij de rechtbank en dat er een dossier tegen hem werd geopend. Verzoeker gaf op een gegeven ogenblik zelfs aan dat zijn veroordeling voor een rechtbank de reden was voor zijn vlucht en zijn verzoek om internationale

bescherming. Later wijzigde hij deze verklaringen radicaal, stelde hij dat er nog geen klacht tegen hem werd ingediend en gaf hij aan dat er dus ook nog geen juridisch dossier tegen hem werd geopend. Heden beweert verzoeker dan weer dat hij niet weet of er al dan niet een klacht tegen hem werd ingediend, hetgeen in strijd is met zowel zijn initiële verklaringen als zijn uiteindelijke gezegden bij het CGVS. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde en aflegt over de vraag of er tegen hem al dan niet reeds daadwerkelijk klacht werd ingediend en een dossier werd geopend, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn asielmotieven.

De geloofwaardigheid van deze asielmotieven wordt bovendien nog verder ondermijnd nu in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd:

“Dit wordt bevestigd doordat u het profiel van Ali N. (...) als bassidji niet aannemelijk heeft gemaakt. Toen u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u mensen kende die voor de Iraanse autoriteiten werken, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 7). Even later zei u plots dat u wist dat Ali N. (...) bij het regime zat en iemand van de autoriteiten was, dat hij actief was binnen de Bassidji (Mobilisatie der Verdrukten), dat hij gestationeerd was bij de Abulfazmoskee en dat hij in die hoedanigheid 's nachts aan checkpoints staat, mensen tegenhoudt en hun wagens doorzoekt (CGVS, p. 8; p. 13; p. 19). Deze verklaringen zijn niet coherent. U heeft dan ook niet aangetoond dat Ali daadwerkelijk een aanhanger van het regime zou zijn en voor de autoriteiten zou werken.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hem bij de aanvang specifiek zou zijn gevraagd of Ali N. werkte voor de Sepah of de Ettelaat, vindt namelijk geen steun in het dossier en mist feitelijke grondslag. Er werd aan verzoeker weldegelijk gevraagd of hij iemand kende die bij de Iraanse autoriteiten werkzaam was. Verzoeker gaf daarbij eenduidig aan van niet. Later beweerde verzoeker echter dat Ali N. bij het regime was, iemand van de autoriteiten was, actief was binnen de Bassidji, gestationeerd was in de Abulfazmoskee en in die hoedanigheid 's nachts aan een checkpoint staat, mensen tegenhoudt en hun wagens doorzoekt. Aldus gaf verzoeker initieel weldegelijk duidelijk aan dat hij niemand kende die voor de autoriteiten werkte om later, op aan deze initiële verklaring kennelijk tegenstrijdige wijze, te beweren dat Ali N. voor de autoriteiten werkte.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Overigens komt het erg merkwaardig over dat, indien Ali N. (...), die op de hoogte was van uw verblijf in het buitenland (CGVS, p. 20), effectief een klacht tegen u zou hebben ingediend of van plan zou zijn om een klacht tegen u in te dienen, hij dit nieuws aan de grote klok zou gehangen hebben (CGVS, p. 16-17). Hierdoor kon immers iedereen op de hoogte gesteld worden van uw ongunstig lot bij terugkeer en kon u gemakkelijk door iemand gewaarschuwd worden om niet meer terug te keren naar Iran.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel legt hij verklaringen af die zijn geloofwaardigheid ondermijnen. Waar hij heden beweert dat Ali N. enkel in vertrouwelijke kring zou hebben aangegeven waarmee hij bezig was, dient immers te worden vastgesteld dat dit manifest in strijd is met zijn eerdere, voormelde verklaringen bij het CGVS. Uit zijn voormelde verklaringen bij het CGVS blijkt namelijk weldegelijk duidelijk dat Ali N. met het nieuws dat hij bezig was met een dossier tegen verzoeker te koop liep. Verzoeker gaf aan dat iedereen daarvan wist en stelde dat Ali N. dit bewust deed om hem zwart te maken. Dit is, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, niet geloofwaardig aangezien deze persoon door zulks te doen het risico verhoogde dat verzoeker zou worden gewaarschuwd en aan vervolging zou ontkomen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Dat aan uw beweerde problemen geen geloof gehecht kan worden, blijkt tot slot tevens uit het feit dat u niet eens wist of de autoriteiten na vertrek naar u op zoek waren. U heeft zich hiernaar zelfs op geen enkele manier geïnformeerd (CGVS, p. 17). Nochtans kan van een verzoeker in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al deze elementen die ook maar enigszins in verband staan met zijn vrees, quod non in casu. Dat u zich niet eens naar een kernelement van uw vrees informeerde, terwijl dit redelijkerwijs kan verwacht worden, ondergraaft wederom in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“U legde weliswaar een aantal dreigberichten neer die u van Ali N. (...) en zijn kompaan Rahmani, de vrijdagssimam zou hebben ontvangen. Aan deze dreigberichten via facebook kan echter geen bewijswaarde worden gehecht. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig relaas wat hier niet het geval is. Dit blijkt tevens uit het hoogst opmerkelijke feit dat toen u

bij het begin van uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd of er iemand van uw facebook in Iran op de hoogte was, u antwoordde dat u dit niet kon weten (CGVS, p. 6). Dat even later blijkt dat mensen die gelinkt zijn aan de Iraanse overheid, met name Ali N. (...) en Rahmani, u via facebook zouden bedreigd hebben, is, gelet op uw eerdere bewering dat u niet wist of iemand in Iran van uw facebook op de hoogte was, dan ook helemaal niet aannemelijk. Verder komt het onaannemelijk over dat u na de bedreigingen nog steeds bevriend bent op facebook met uw bedreigers. Nochtans beweerde u hen niet als vriend op facebook gehad te hebben (CGVS, p. 20-21). Van iemand die beweert ernstig bedreigd te worden en hierdoor niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat deze personen tegen u een dossier aan het opmaken zouden zijn, kan nochtans verwacht worden dat hij er alles aan doet om afstand te nemen van zijn belagers om geen extra problemen met hen te krijgen. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat het erg opvallend is dat Ali N. (...) en Rahmani beiden voor het eerst een post plaatsten op hun beweerde facebookprofiel op 30 juni 2021, zo'n twee maand voor uw verzoek om internationale bescherming en nauwelijks enkele dagen voor de publicatie van uw foto's op 3 juli 2021 met Itay en met de Iraanse vlag. Bovendien hebben beide profielen geen persoonlijke foto's en kan opgemerkt worden dat het uitzonderlijk vreemd is dat H.Y. (...) Rahmani, een imam (CGVS, p. 18), onder meer bevriend zou zijn met een christen uit Parijs, een man uit Montenegro met een open relatiestatus en een man uit Morselt, België. Voorts is hij bevriend met mensen uit heel diverse steden zoals Lagos, Conakry, Uttar Pradesh, Rawalpindi, Quetta, Kaboel, Güngören Anadolı Lisesi, etc. Hetzelfde geldt voor de heel diverse vriendenlijst van Ali N. (...). Dat conservatieve mannen van een zekere leeftijd bevriend zouden zijn met mensen van Lagos tot Kaboel overtuigt niet meteen en deze vaststelling toont dan ook eerder het geknutselde karakter aan van deze profielen. Vervolgens overtuigt het niet meteen dat uw belagers, die regimegezind zijn, een facebookprofiel zouden hebben. Facebook is immers verboden in Iran – mensen hebben er geen facebook en uw facebookpagina maakte u dan ook aan voor hier, i.e. België – (CGVS, p. 6), wordt door de autoriteiten geblokkeerd en kan enkel geraadpleegd worden via een VPN-verbinding. Het lijkt er dan ook sterk op dat beide profielen specifiek in het kader van uw asielprocedure werden aangemaakt. Gelet op deze bijzondere samenloop van omstandigheden, met name uw facebookvriendschap met uw zogenaamde belagers en het feit dat uw belagers allebei op dezelfde dag, i.e. vlak voordat u uw "risicovolle" foto's geplaatst heeft hun facebookaccount aanmaakten, kan er aan de inhoud van de bedreigingen die u ontving via Messenger, geen objectieve bewijskracht gehecht worden. U heeft dan ook niet aangetoond daadwerkelijk door Ali N. (...) en Rahmani bedreigd te zijn."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. De vaststelling inzake zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de vraag of iemand in Iran op de hoogte was van zijn Facebook en inzake de beweerde bedreigingen, laat hij volledig onverlet. Ook de gedane vaststellingen inzake de eerste berichten, de vriendenlijsten en de Facebookprofielen van de nochtans regimegezinde personen van wie de bedreigingen zouden zijn uitgegaan, laat verzoeker geheel ongemoeid. Verder is het weldegelijk manifest ongeloofwaardig dat verzoeker, zo de dreigementen echt waren, deze personen als vriend hield op Facebook. Dat hij zulks zou hebben gedaan om hen te laten zien dat hij het goed heeft, plezier maakt en tevreden is met zijn leven in België, ontbeert in dit kader iedere ernst. Zo verzoeker werkelijk ernstige problemen kende en vreesde voor regimegezinde personen, waarvan er één lid was van de Iraanse autoriteiten, en hij door deze personen werd bedreigd via zijn Facebook, kon worden verwacht dat hij deze personen van zijn Facebook zou hebben verwijderd om afstand van hen te nemen in plaats van nog extra olie op het vuur te gooien door hen te willen laten zien hoe goed hij het in België heeft. Het geheel van de voormelde vaststellingen maakt, tezamen met de vaststelling dat de betreffende dreigberichten niet worden neergelegd in het kader en ter staving van een intrinsiek geloofwaardig asielaanvraag, dat aan deze dreigberichten niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld:

"Aangezien u uitdrukkelijk aangaf geen monarchistische overtuigingen te koesteren (CGVS, p. 6; p. 19-20), blijkt verder uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de foto van u met monarchistische vlag en de Israëlische kennis van uw sociale media te verwijderen. Dit geldt ook voor de post die u op 24 november 2019 deelde van de Israëlische president Netanyahu, die voor u klaarblijkelijk nooit problemen heeft veroorzaakt aangezien u toen nog in Iran was en hierna Iran legaal kon verlaten. Uit deze post blijkt bovendien geen appreciatie voor Israël en deze post werd door niemand gelikt. Bovendien wijst niets erop dat uw facebookpagina met slechts 82 vrienden reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn. U erkende, zoals aangehaald, immers zelf niet te weten of de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt in dit verband, in tegenstelling tot uw beweringen als commentaar op de notities van uw persoonlijk onderhoud, dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden –

u heeft dit echter, zoals reeds hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

(...)

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zoverre hij poneert dat de Iraanse autoriteiten Facebook zouden monitoren en in zoverre hij erop wijst dat de foto met Itay D. op zich voldoende zou kunnen zijn om als spion te worden beschouwd, te verdwijnen en/of tot levenslang of de dood te worden veroordeeld, dient immers te worden vastgesteld dat uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat de Iraanse autoriteiten over het algemeen geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming, dat deze autoriteiten over het algemeen weinig tot geen aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat deze weinig tot geen aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde asielrelaas, verzoeker reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten op Facebook en verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder weerlegt verzoeker de terechte vaststelling niet dat van hem kan worden verwacht dat hij de betreffende inhoud van zijn Facebook verwijderd alvorens terug te keren naar Iran.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u uw discussies met Hatami in Iran voor uw laatste reis naar België over uw activiteiten in België en die van uw schoondochter niet aannemelijk gemaakt heeft. In dit verband dook er een opvallende merkwaardigheid op. Zo stelde u enerzijds dat toen u terugkeerde naar Iran van een bezoek aan België u uw reisfoto's uit Europa toonde aan de leden van de religieuze groep. Per ongeluk bladerde u op uw gsm voorbij de foto van u met de Israëlische vriend en met de monarchistische Iraanse vlag; de foto met de Israëlische vlag had u toen al gewist (CGVS, p. 12 en p. 14). U stelde dat de foto die u hen toonde ook gepost werd op uw facebookprofiel. Wetende dat u volgens uw verklaringen de foto ongeveer dezelfde dag dat u ze genomen heeft op uw sociale media postte (CGVS, p. 15), namelijk op 3 juli 2021 volgens uw facebookpagina, maakt dat de context waarin u de foto aan uw vrienden in Iran toonde niet geloofwaardig is. U beweerde immers na het nemen van de bewuste foto nog teruggekeerd te zijn naar Iran (CGVS, p. 14), hetgeen onmogelijk is aangezien u volgens België niet meer verlaten heeft sinds 2020 (CGVS, p. 8): dit blijkt ook uit uw paspoort. Dit probeerde u na uw onderhoud aan te passen door te stellen dat u niet de foto met de monarchistische vlag, maar de foto met de Israëlische vlag heeft getoond (zie commentaar op de notities van het persoonlijk onderhoud). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt ten gevolge van deze discussie met Hatami bij terugkeer naar Iran problemen te riskeren. Immers, u kon na uw discussie met Hatami over deze foto en over de reis van uw schoondochter naar Israël in november 2018 probleemloos op legale wijze Iran verlaten. Bovendien wachtte u nog tot 2 september 2021, i.e. anderhalf jaar na uw aankomst in België, om om internationale bescherming te verzoeken. Een dergelijke houding is niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Overigens kan er nog op gewezen worden dat, aangezien de klacht tegen u niet aannemelijk is, uit niets blijkt dat u naar aanleiding van de reis van uw schoondochter naar Israël in november 2018 ook maar enige vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

Wat betreft de twee invallen in uw woning en de twee keer dat u werd opgeroepen door de Ettelaat, voor zover hier nog geloof aan gehecht kan worden, cf. supra, dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat u hierom bij terugkeer naar Iran problemen zou kennen. Het gaat immers over gebeurtenissen van elf jaar geleden (CGVS, p. 3). Sindsdien kende u hier verder geen problemen meer mee. Het was voor u dan ook geen reden om Iran te verlaten (CGVS, p. 6), hetgeen ook blijkt uit uw jaarlijkse reizen naar Europa: telkens keerde u probleemloos naar Iran terug (CGVS, p. 9).

(...)

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw huwelijk, de dood van uw echtgenote en de verblijfplaatsen van uw kinderen en kleinkinderen in België en Duitsland wordt niet getwijfeld. Dat uw schoondochter Parisa D. (...) werkt voor TVH, wordt ook niet in twijfel getrokken. Ook haar reis naar Israël wordt niet betwijfeld. U maakte echter niet aannemelijk dat u hierdoor problemen ondervonden zou hebben. Dat u een vliegticket voorlegde over uw terugreis in augustus 2021 naar Iran, wijzigt niets aan de vaststelling dat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas. Het door u neergelegde artikel van een joodse nieuwssite dat stelt dat Iraniërs hun leven riskeren om steun uit te spreken voor Israël, is niet voor u van toepassing. Nergens uit uw facebookpagina blijkt immers steun voor Israël. Bovendien plaatste u de post van Netanyahu reeds in november 2019 in Iran waarna u probleemloos uw land legaal kon verlaten.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn voormelde verklaringen omtrent de betreffende foto's waren duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de beweerde verwarring en nuanceringen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. Hoe dan ook laat verzoeker met deze uitleg de overige, voormelde motieven volledig ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de door hem aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op het voorgaande toont verzoeker verder niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.10. De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT